

HVAD VI VIL

ORGAN

for

Kvindesagen:

Kvindens Ligeberettigelse
med Manden.

Fredssagen:

Krigs Forebyggelse
ved Voldgift.

Arbejdersagen:

Lige Ret og Adgang for
alle til Samfundets Goder.

Udgivet af Kvindelig Fremskridtsforening.

Nr. 15.

Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned. Abonnement 60 Øre pr. Kv. foruden 8 Øre i Postpenge.

København, den 1. August 1889.

II. Aargang.

Annoncer pr. Petitlinie eller dens Plads
10 Øre.

„Kvinden skal være sin Mand underdanig“.

Af
F. B.*

Der er ikke mange Lærdomme, der i saa høj Grad forvansker Moralen og forgifter Samfundet som Læren om, at *Kvinden skal være Manden underdanig*, idet den gør Kvinden til en Slave, Vanens og Autoritetstroens, medens den opretholder Manden som Enehersker og Despot.

Vi forstaa Hedenskabets Moral og Samfundets Opfattelse i den Tid om Kvindens Stilling, vi forstaa, at saalænge den fysiske Styrke var Ret og ansaas for den højeste Lov, saalænge maa Manden, som faktisk er den stærkeste i legemlig Henseende, ogsaa vedblive at være hendes Herre. Vi forstaa ogsaa, at Jødedommen, staaende mellem Hedenskab og Kristendom, ifølge sit patriarkalske Samfundsliv nødvendigvis medfører Kvindens Underkuelse. Vi kan forstaa, at hele Middelalderen, ja til og med det 18de Aarhundrede, som tildels levede paa Smulerne af den jødiske og jødisk-kristelige Moral og Samfundslære i Kvindespørgsmaalet, at den maa fastholde disse Principer.

Men det er vanskeligere at forstaa, at Kristendommens Aand, som er fuldkommen Ligestillelse mellem Mand og Kvinde, uden Hensyn til Personen, Fornuftens og Erfaringens tydelige Bud endnu i Dag ikke begribes eller erkendes af Flertallet af de kristne, selv Frikirkelige Fritænkere o. a., betragte endnu Kvinderne

paa samme Maade som Hedningerne eller Jøderne og de gammelkristelige Folk.

Og trods dette har alle civiliserede Folkeslag efter den franske Revolution, men vel især i de senere Aaringer (naar man undtager Forestillingen om Kvindens Skyldighed til at være Manden underdanig) arbejdet for at stille hende lige med Manden baade i det kirkelige, kommunale og politiske Liv, men hvilken Kamp maa der ikke føres for hver Fodsbred Land, der skal erobres og lægges til paa dette Omraade, hvorpaa hun hidtil har haft Ret til at røre sig.

Dersom man nu spørger: Hvori ligger da hovedsagelig Modstanden mod hendes Frigørelse og Lighed med Manden i Rettigheder? Da svares herpaa: I Lovene og Sæderne; men af hvem skabes Love og Sæder? Af den offentlige Mæning, hvis fornemste Organ er *Kirken, Skolen og Pressen*.

Vi sætte Kirken som Nummer *et*, thi endnu er den Herskeren, ikke alene fra vore tusinde Prædikestole, men fra vore 10,000 Skoler, hvor vore Børn fra 6 til 14—15aars Alderen skal lære, at det er Guds og Religionens Bud at Kvinden skal være Manden underdanig. Med denne østerlandske Formel gaar Mand og Kvinde ud i Verden for at danne Familie og blive borgerlige Medlemmer af Samfundet. Familierne og Samfundet bliver derved i Almindelighed mer eller mindre asiatiske i Spørgsmaal om Kvindens Stilling, hvor megen evropæisk Kultur de end maatte være i Besiddelse af. Det er vanskeligt for Præstedømmet at numere denne Ulighed, da Kvinden ofte i det borgerlige Liv er Mandens Chef og han altsaa maa lyde hende, men Præsterne har altid haft deres Styrke i at sluge Kamelen og si Myggen, og Skolen,

*) Efter Øresundsposten.